

Udsigt, som de Bedkommende om end ikke juridisk, saa dog moralsk have Ret til at faae opfyldt — og de Deklarationer, som ganske Enkelte af dem have afgivet til Ministeriet svække neppe denne Ret — blev de Bedkommende betagen ved af os given Lov, der berettiger Administrationen til at bortstære den moralske Ret for disses Bedkommende til den Løn, de saa lang Tid have tjent for. Administrationen staar sig bedre ved ikke at have denne Myndighed. Skal Forandring ske, da er det rigtigst, at de forskjellige Faktorer af Lovgivningsmagten overveie med hinanden, hvorvidt man, idet man tager de fornødne Hensyn, kan gaa til saadanne Forandringer i en længere Overgangstid. Der er to Lodserier, det for Kjøbenhavn og det for Helsingør, med Hensyn til hvilke jeg tror, at det kunde være heldigt for begge, om der skete en næriere Forbindelse; Forandringen skulde ikke ske med eet Slag, men kunde jo ske gjennem en længere Overgangstid, saaledes at de, der traadte ind, bleve forpligtede til at underkaste sig de Betingelser, man vilde sætte, uden at man gif deres Rettigheder for nær, som nu ere Lodsfer. Men det mest Betyrrende for de Bedkommende vil være, at Bestemmelserne optages i en Lov — dette være sagt uden nogen Mistanke til Administrationen om, at den vil begaa nogen Uret. Men det kan let tentes, at Administrationen sætter sig fast i en vis Tankegang og lader sig tilskynde af Underordnede, som ere Lodsernes Foresatte, saaledes at det, som er det mindst berettigede Syn med Hensyn til disse Forhold, bliver det ledende under Administrationens ensidige Afgjørelse. Den nye § 45 med dens forskjellige Bestemmelser skal jeg ikke komme nærmere ind paa; men med Hensyn til §§ 47—50 angaaende Priskepengenes Afstafelse skal jeg kortelig sige, at jeg dog ikke kan være med til at give Ministeren en Bemyndigelse som den i § 48 til at foranstalte alt Fornødent og f. Gy. til at bestemme, hvad Betaling Bagesøvesenet skal yde Lodsferne, og flere Ting. I Principet er jeg med Hensyn til Priskepenge i det Væsentlige enig med Kommissionens Flertal; dog er det muligt, at der maa foregaa en Forhandling mellem de forskjellige Havnekasfers Bestyrelse om Betingelserne for Afløsning af Priskepengene, inden dette kan blive endelig opgjort — jeg antager ogsaa, at en saadan Undersøgelse og Forberedelse var forudsat af Kommissionens Flertal. Men at vi skulde vedligeholde en Priskeafgift i de Farvande, der ere Gjennemseilingsfarvande, paa den private Skibsarts Befordring, det er, som Kommissionens Flertal efter min Mening meget rigtig har gjort

opmærksom paa, ikke blot forbundet med et ikke ringe Tab, men ogsaa med Tidsspilde; thi de Bedkommende maa dog standse noget i deres Fart og stundom ændre deres Kurs for at komme til Lodsbaaden, der ligger og venter paa sin Ottefylling eller Mark, for at kaste den ned til Lodsfer i Baaden, det er altsaa en Tidsspilde paa et Sted, hvor ofte Manøvreringen er vanskelig. Det er en meget forældet Maade at afgjøre Afgiften paa, tilmed dødsdømt af Folkethinget, og det er efter min Mening rigtigst, naar Kommissionens Flertal gjør opmærksom paa, at Skibsafgift, som tildels kan siges at være en Fyr- og Vagerafgift, er en efter vor hele Udvikling af Kommunikationsøvesenet høist ubillig Afgift, som det var ønskeligt at faae afskaffet, og som er meget uheldig, navnlig for de mindre Skibsførere. Man har nemlig i 1863 bestemt Skibsafgiften til det Samme for udenlandsk Fart, og det hvad enten Skibet kom f. Gy. fra Rio eller fra Kina, og hvad enten det var lastet med Kaffe eller med Vin, eller det kom fra Flensborg og var lastet med Mursten eller fra Norge med Tømmer. Dette er en saa stor Ubillighed mod mindre Fartøier, som vel er mulig, og man kan sige, at, naar Folkethinget gjentagne Gange, ogsaa iaar har vedtaget en saadan Bestemmelse — det blev begravet uden Sigelse i det andet Thing — saa vil det være inkonsekvent at ville fastsætte Priskepengeafgiften som en Afgift, der hvilede paa den indre, mindre Skibsart. Men det er jo ogsaa Ministerens Mening, at den efterhaanden skulde svinde bort. Men jeg tror dog, at der skulde fastsættes nærmere Regler her, og at Forholdet nærmere skulde undersøges, inden vi kunne gaa ind paa Bestemmelsen, og at der skulde være noget Gyldigere og mere Bestemmede med Hensyn til Tidspunktet, inden hvilket disse Regler skulde gennemføres. Slutningsbestemmelserne i §§ 53 og 54 tyde hen paa samme almindelige Betragtning, som jeg omtalte angaaende Administrationens Indflydelse paa Forholdene. Naar det i § 54 hedder; at, ved Sundlodserierne forbliver det, indtil anderledes bestemmes af Ministeren, ved den nugældende Ordning, saa vil den høitærede Minister indvillige mig, at man her søger at fastslaa en ganske almindelig Bestemmelse om, at Ministeren skulde have denne Ret med Hensyn til disse Lodskafter, der ere optaaede ved Bedkommendes egen Fortjeneste; de Bedkommende have selv maatte oprette dem for at skaffe gamle Lodsfer og Deslige en ringe Indtægt. Her kommer imidlertid endnu en Betragtning til. Jeg ser det ikke optaget bestemt i Loven — det er muligvis over-